

jeg, er noget af det Børste af Alt. Men skulde jeg kunne virke en lille Smule ved min Optræden her, skulde det være ved at give de Herrer Anvisning paa en Veie at gaa, og det skulde da være den, at vi her, Lovgivningsmagten, for Alvor toge det Spørgsmaal under Overveelse, om vi dog ikke kunne indskrænke vore Hæridgifter allermindst til det Halve. Det vilde være en rigtig god Begyndelse og vilde lette overordentlig de Skattevænde, saa at man derefter kunde rette sin Appel til dem om at lindre Nøden for de Fattige. Nu derimod tager man paa en for mig ubegribelig Maade — nei, ikke ubegribelig, thi det er gjort mig begribeligt, men paa en høist uforaarlig Maade — Pengene ud af Skattevændernes Lommer for Forsvarsvæsenets Skyld, og jeg tvivler ikke om, at de, som nu gjennem Skatter maa betale disse uhyre Summer, langt hellere vilde betale dem til de Fattige. Gik man saa videre, og indlød sig paa en Reform af det indirekte Skattevæsen — et Spørgsmaal, som, om det end ikke er kommet frem her i Dag, dog har været fremme tidligere — vilde man virke paa direkte Maade for de Fattige, der nu gjennem deres Forbrug af Livsforbrødenheder maa betale Staten Skat. Derfor Lovgivningsmagten vilde slaa ind paa den Veie — og særdeles meget skulde jeg ønske, om den ærede Forespørger og enhver Anden her i Salen vilde gjøre det — saa tror jeg, man vilde slaa med en betydelig større Vægt overfor Regjeringen, end man nu staar; thi hvad man end mener om den hidterede Ministers Uvillighed til at gaae ind paa de hidtil anviste Veie, forekommer det mig dog, at saalænge man ikke gaar de Veie, jeg her har tilladt mig, at anvise, er Ministrenes Opfattelse ikke saa aldeles ubegrundet. Det er som sagt to Veie, man kan gaa, direkte Veie, og Veie, som vilde hjælpe. Saalænge man ikke vil gaae ind derpaa, saalænge man finder det foraarligt, at vi bruge omtrent Halvdelen af Statsindteagterne til Krigsforbrødenheder, eller det, man kalder Krigsforbrødenheder — thi var det Forbrødenheder, kunde jeg forstaa det, men det er maaske snarere til Udelæggelse end til Oprensning for os —, bliver det kun saa meget mere til det Børre. — Den ærede Ordfører for Forespørgerne mente, at det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagb) vilde kjøre for rask med Jernbanevæsenet; men skal den Slags Arbejder virkelig komme de Fattige til Gode, har det ærede Medlem vistnok Ret i, at det maa gaa lidt rask. At bygge alle 5 Jernbaner paa een

Gang, tror jeg dog ikke, vilde være rigtig. Som sagt, den af mig anviste Veie tror jeg for Alvor vil hjælpe, og jeg kan forsikre de Herrer om, at hvis de vilde tage fat paa Forsvarsudgifterne, skulde de gaa meget langt ned, for ikke at faae mig med (Munterhed). Det kan kun glæde mig at høre, at det ærede Thing ikke noget. Dieblit er uvis om min Beredvillighed i saa Henseende. — Kan man overhoved blive enig om en mere direkte Maade at gaa frem paa end den af den ærede Forespørger anviste — jeg tør maaske ikke en Gang sige anviste, da der ikke foreligger noget Forslag, men kun en velvillig Henstilling — skal jeg sandelig ikke være den sidste til at støtte enhver saadan Bestræbelse. Om nogle Dage ville vi jo faae det at se; men jeg kan dog ikke skjule for mig selv, at det synes, at de Lovforslag, jeg siger til, vilde strande paa Regjeringen; jeg gjør mig til alt Fald ikke stort Haab om, at den ærede Minister vil være mere velvillig stemt for disse Forslag end over for Forespørgslen i Dag. Har jeg Ret deri, ere vi altsaa lige nær, og Enden derpaa bliver da, at vi her i det danske Folkething udtale vor Beredvillighed til at afhjælpe en Trang, som vi Alle ere os bevidste er til Stede; men de, der skulle hjælpes, faae desuagtet Intet, og det er netop det overordentlig Uheldige. Jeg opfordrer derfor ogsaa den ærede Forespørger og det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) og andre indflydelsesrige Mænd til at gaa i Spidsen i denne Sag, saa komme vi andre Smaafolk til og skyde paa Vognen saa godt, vi kunne; jeg skal i alt Fald have min Haand beredt. Det er en praktisk Veie at gaa, den kunne Folk forstaa, thi den er ikke forsumlet, og lad os saa se, om Regjeringen i Længden vil kunde holde ud imod os. Saalænge vi derimod gaa ad de gamle Veie, vil Regjeringen holde os her, og vi faae Intet udrettet. Adam skyder da Skylden paa Eva og Eva igjen paa Slangen, den One skyder Skylden paa den Anden, og det ender, som sagt, med, at de, der skulle hjælpes, faae Intet. Altsaa, i Stedet for Forespørgsler som den her i Dag foreliggende og saadanne Lovforslag, som min ærede Sidemand har stillet, og som jeg ikke spaar bedre Skæbne end Forespørgslen (Th. Nielsen: Na!) — ja, det skulde glæde mig, hvis det gik bedre med den, og jeg siger: til Lykke; men det forekommer mig noget sangvinisk, naar det ærede Medlem tror at opnaa af Regjeringen Andet, end vi have faaet Tilfagn om i Dag — altsaa i Stedet for den